

Hoofdstuk V:

Verhaal van Mia Bongers – Palmen, Willibrordusstraat 15 te Pey, over haar verwondingen veroorzaakt door achtergebleven oorlogstuig in augustus 1949.

Ouderlijk huis van Mia aan de Dorpstraat 38, van hieruit startte de fietstocht met de fatale gevolgen

Na een aantal gesprekken is het volgende verhaal tot stand gekomen

Het tragische ongeval gebeurde op de Annendaalderweg nabij het transportbedrijf van Matje Sevriens richting Maria Hoop. Het was op een zondagmiddag in augustus 1949.

We zullen ons moeten verplaatsen in de tijd van toen om het verhaal in zijn totaliteit goed te kunnen begrijpen.

Er waren in die tijd veel huisvaders (kostwinners) die hun werk vonden bij de Staatsmijnen, zo ook de vader van Mia. Hij werkte ondergronds en had altijd nachtdienst. Mia vertelt dat ze toch vijf kinderen hebben gekregen.

De meeste gezinnen hadden ook nog een stukje land dat vader bewerkte en meestal wat kleinvee en een varken, zo ook in huize Palmen. De zondag was dan ook de enigste dag voor ontspanning en alleen 's middags want 's morgens was het verplichte kerkbezoek en misschien een borreltje daarna. Wanneer Pap niet te moe was werd er dan iets ondernomen en mam kon dan in en rond het huis haar gang gaan.

Zo ook op die bewuste zondag in augustus 1949. Pap had met een koepel van hem, die in Posterholt woonde, afgesproken dat ze op bezoek zouden komen, die bezoeken waren van tijd tot tijd over en weer. Aangezien er geen openbaar vervoer was naar Posterholt en een auto alleen in het bezit was van enkele notabelen in de gemeente was het vervoermiddel de fiets. De

bagagedrager van de fiets werd in die tijd gebruikt waarvoor hij in feite ook bestemd is, het vervoeren van een passagier.

Zo vertok de “karavaan” vader met vier kinderen en een kennis van de familie, waarbij Mia achter op de fiets zat, goed gemutst vanaf de Dorpsstraat 28 te Pey richting Posterholt. Wat proviand en drinken voor onderweg bij zich en een kleine attentie voor het bezoekadres.

De eerste “fatale” rustplaats was bij een bos, direct achter het transportbedrijf van Matje Sevriens op de Annendaalderweg.

Toos, een zus van Mia liep het bos in maar kwam vlug terug omdat ze met haar kousen, die links gebreid waren in de doornen bleef hangen. Ze had wel nog “iets” van de grond opgeraapt dat op een zekering leek. Pap bekeek het voorwerp eens en wierp het toen weg. Omdat ik nieuwsgierig was en graag wilde weten wat “het” was nam ik het mee.

Na een poosje vertrokken we weer en ik haalde het voorwerp te voorschijn en begon achter op de fiets met een speld van een **“sjabbeleermedaalje”** aan de “zekering” te prutsen om het dopje dat erop zat er vanaf te krijgen en dat werd me noodlottig want er volgde een geweldige knal en het voorwerp ontplofte. Het bleek namelijk een ontstekingsmechanisme te zijn geweest voor een booby trap.

De gevolgen waren voor mij zeer ernstig en bloederig. In eerste instantie was nog niet te overzien wat de ontploffing had aangericht. Mia merkte wel dat haar gezicht en een hand de ergste schade hadden opgelopen. De rechterhand was dermate getroffen dat deze later moest worden geamputeerd. De diverse splinters die haar gezicht hadden verwond zijn er de oorzaak van geweest dat een oog ernstig ontstoken raakte en naderhand ook verwijderd is moeten worden. We zullen de lezer de finesses van dit vreselijke gebeuren besparen, omdat dit wel duidelijk moge zijn.

De eerste hulp werd gezocht in een woning van een gezin in de buurt van Matje Sevriens. De man was douanebeambte. Mia kan zich dat allemaal nog heel goed herinneren ondanks de vreselijke pijn die ze leed. Ze kan zich de opmerking van deze persoon, die Nederlands sprak en waarschijnlijk erg zuinig op zijn spullen was nog herinneren als de dag van gisteren : **“Blijven jullie maar op de gang anders komt er overal bloed terecht.”**

Hier werd zo goed en zo kwaad als het ging eerste hulp verleend en professionele hulp ingeroepen. Ze is met de ambulance naar het ziekenhuis in Sittard vervoerd. Mia heeft dit allemaal bij volle kennis meegemaakt. In de buurt van het viaduct in Sittard is ze door de pijn en bloedverlies buiten kennis geraakt. In het ziekenhuis kon door het bloedverlies niet direct geopereerd worden. Er werd een liter bloed “afgenomen” bij haar vader en die werd bij Mia “bijgezet”. Bloedgroep e.d. werd geen rekening mee gehouden en daar heeft Mia in haar getrouwd leven de nadelige gevolgen van ondervonden.

Haar eerste kind, een zoon, moest geheel nieuw bloed krijgen. De tweede zoon werd een maand te vroeg geboren maar daar was verder niets mee aan de hand. Het derde kind werd echter doodgeboren. Uit een nader onderzoek bleek dat Mia als ze in verwachting was anti stoffen aanmaakte tegen haar eigen kind, tengevolge van de verstoorde bloedsamenstelling tengevolge van de bloedtransfusie in 1949. Als klap op de vuurpijl kreeg ze daarna ook nog een miskraam toen ze zes maanden in verwachting was. Mia wilde graag weten of het een jongen of een meisje was, want ze had zo graag een meisje gehad. Hierover werd heel geheimzinnig gedaan en ze kon

het maar niet aan de weet komen. Naderhand heeft ze echter vanuit een vertrouwelijke informatie vernomen dat het een meisje was.

Met het verblijf en de verzorging in het ziekenhuis, na het ongeluk in augustus 1949, waren de beperkingen van Mia natuurlijk nog niet opgelost. We zullen over de periode die hierna volgde enkele markante feiten vermelden:

- Mia is nu haar moeder nog dankbaar omdat zij in de nazorgperiode haar therapeute is geweest, zowel geestelijk als lichamelijk. Wat het lichamelijke betreft liet ze Mia van allerlei, niet direct noodzakelijke, werkzaamheden verrichten die met haar linkerhand gedaan moesten worden. B.v. stof vegen op de schoorsteenmantel waarbij ze alle attributen die daar opstonden op de grond moesten neerzetten en weer terug. Moeder liet haar dit bij herhaling doen waardoor Mia er een hekel aan kreeg. Moeder vertelde haar later dat ze zich in haar bijzijn sterk hield maar onder de “sjop” menig traantje gelaten heeft.
- Hulp of begeleiding van buitenaf was er weinig. Vader was ondergronds mijnwerker en daarmee was de kous voor gemeente af.
- Een tijdelijke prothese kon ook geen oplossing brengen omdat de technische kwaliteit helemaal niet voldeed aan de verwachtingen.
- Een van de ergste dingen die Mia ervaren heeft is de hardheid van de kinderen op de lagere school, waarbij ze ook speciaal een naam noemt die ze niet wil vermelden. Haar handicap door het gemis van haar oog en gedeelte van haar arm en zeer zeker de blauwe plekjes die in haar gezicht achterbleven tengevolge van de splinters waren de oorzaak van bespottelijke en ondoordachte opmerkingen, zoals “heb je met inkt in je gezicht gemorst”

Tot slot van dit verhaal wil de samensteller constateren dat hij gelukkig een kordate en zelfverzekerde Mia als gesprekspartner heeft gehad die ondanks alle kommer en kwel, en de vele wateren waarmee ze gewassen is, een opgewekt en “onverschrokken” persoon is gebleven en hoop dat ze samen met haar gezin nog van een aantal goede jaren mag genieten

Mia dank je wel dat we samen dit realistische verhaal hebben mogen optekenen ter lering en misschien dat het mensen tot nadenken gaat stemmen.

Pejjerlandj, mei 2011
René Rutten

Plechtige communie 1951

Plek des onheils anno 2011